

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 941

гр. София, 17.09.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ в закрито заседание на десети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Николай Младенов
Кристина Гюрова

като разглежда докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20211100603206 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 и 8 от НПК.

Образувано е по повод постъпила **частна жалба** от обвиняемия Д. КР. Б., чрез упълномощения му защитник адв. А.И.Д.-К. – от АК – Стара Загора, срещу **определение** от 18.06.2021 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 2-ри състав, постановено по ЧНД № 15991/2020 г. по описа на същия съд, с което е **отменено постановление** на прокурор при Софийската районна прокуратура (СРП) от 10.11.2020 г., изведено от канцеларията □ на 13.11.2020 г., за **прекратяване на наказателното производство** по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, водено за осъществяване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, **като необосновано и незаконосъобразно.**

В така подадения сезиращ съда документ се твърди, че атакуваният съдебен акт е неправилен и необоснован. Сочи се, че прокурорът при СРП правилно и законосъобразно е прекратил воденото досъдебно производство, след като въз основа на обективния анализ на доказателствената съвкупност е направил правилни правни изводи, че липсват доказателства престъплението да е извършено при условията на домашно насилие. Развиват се доводи, че „голите“ твърдения на детето за предходно поведение на бащата, характеризиращо се с прояви на домашно насилие, които дори не са конкретизирани откъм време, място, начин и проявна форма, не се вписват в рамките на законовата хипотеза за престъпление, извършено в условията на домашно насилие. Акцентиращ се, че за да е осъществено престъплението при условията на домашно насилие, съгласно законовата разпоредба на чл. 93, т. 31 от НК, е необходимо жертвата да е подала три сигнала за домашно насилие и те да са регистрирани, каквито се сочи, че не са налице. На това основание се развиват доводи, че не са събрани доказателства за системност на упражняване на домашно насилие над детето.

Жалбоподателят излага, че събраните по делото обвинителни доказателства се свеждат само до твърдения на дете с неукрепнала психика, нарушен емоционален баланс и

антисоциални прояви, намиращо се под влиянието на своя дядо, който има лична неприязън към личността на бащата. Изтъква, че останалите неизяснени, според районния съд, въпроси относно препоръките на социалните работници за временно настаняване на детето и причините за връщането му при бащата, са намерили отговор с влязло в сила съдебно решение № 5893/28.10.2020 г. на АССГ, Второ отделение, 48-ми състав по адм. дело № 8621/2020 г. по описа на същия съд, с което е отменена като незаконосъобразна Заповед № 3Д/Д-С-М-017/24.08.2020 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Младост към РДСП София – град за временно настаняване на Г. Б.а в кризисен център за деца в гр. Перник, част от което се цитира в жалбата. Акцентира се, че в съдебното решение е прието, че не е установено детето да е жертва на насилие в семейството и да съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално или социално развитие, както и че детето е емоционално нестабилно и има прояви на антисоциално поведение. Желаете се отмяна на атакувания съдебен акт и потвърждаване на постановлението на СРП за прекратяване на досъдебното производство, като правилно и законосъобразно.

Към жалбата са приложени, под формата на заверени преписи, Заповед № 3Д/Д-С-М-017/24.08.2020 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Младост към РДСП София – град; Решение № III – 139 – 181219 от 20.08.2020 г., постановено по гр. д. № 18496/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 139-ти състав, както и Решение № 5893 от 28.10.2020 г., постановено по адм. дело № 8621/2020 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 48-ми състав.

Софийският градски съд, като съобрази изложените в жалбата доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 313 от НПК, намира за установено следното:

Частната жалба е неоснователна.

Наказателното производство по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, е започнато на 04.10.2019 г., по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК, с извършване на първото действие по разследването – разпит на свидетел, за това, че на 30.09.2019 г., в гр. София, ж.к. „****“, е причинена лека телесна повреда на Г. Д. Б.а – ЕГН *****, като деянието е извършено в условията на домашно насилие – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК.

С постановление на водещия разследването от 12.03.2020 г. (л. 22 от досъд. п-во) е повдигнато обвинение срещу Д. КР. Б. за това, че на 30.09.2019 г., в гр. София, ж.к. „****“, е причинил на Г. Д. Б.а – негова дъщеря, лека телесна повреда, изразяваща се в оток и кръвонасядане на клепачите на дясното око, причинило на пострадалата болка и страдание, като деянието е извършено в условията на домашно насилие – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2 от НК.

В хода на досъдебното производство са разпитани, в процесуалното качество на свидетели, лицата Г. Д. Б.а (включително и по реда на чл. 223 от НПК), Т.Т.М., Т.М.М., Д.Д.М., Ю.Д.А., М.В. И., Н.А.Б., С.М.М., В.К.П.; събрани са, в качеството им на писмени доказателствени средства, протокол за доброволно предаване от 20.01.2020 г., ведно с шест броя фотоснимки; писмо от Дирекция „Социално подпомагане“ – Младост при АСП, изх. № СЛ/Д-С-М/274-006/23.10.2019 г., ведно със заверен препис от протокол от проведена среща на 04.10.2019 г. и справка за съдимост на обвиняемия Д.Б.; назначени и изготвени са

съдебно-психологична експертиза по отношение на Г. Д. Б.а и съдебномедицинска експертиза № 301/2019 г. по отношение на същата.

Разследването по делото е приключило и материалите по досъдебното производство са изпратени на СРП, по компетентност, с изразено мнение на водещия разследването от 03.11.2020 г. за предаване на обвиняемото лице на съд за извършеното от него престъпление с посочената по-горе правна квалификация.

С постановление на прокурор при СРП от 10.11.2020 г., изведено от канцеларията □ на 13.11.2020 г., наказателното производство по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, е прекратено, на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК.

В мотивната част на постановлението на прокурора при СРП за прекратяване на наказателното производство е прието, че за да е осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК, е необходимо всички прояви на домашно насилие, включени в системността, по смисъла на чл. 93, т. 31 от НК, да са извършени след влизане в сила на ЗИДНК, обн., ДВ, бр. 16 от 2019 г., в сила от 26.02.2019 г. Прието е, че по делото не се установява по нужния несъмнен и категоричен начин времето, в което спрямо Г. Б.а са осъществени системни действия на домашно насилие, респективно, че липсват категорични доказателства това да се е случило след 26.02.2019 г.

Постановлението на прокурора при СРП от 10.11.2020 г. е обжалвано пред СРС в законоустановения срок от адв. Ю.И.Д. – от САК, в качеството му на особен представител на Г. Д. Б.а. По повод така депозираната жалба е образувано ЧНД № 15991/2020 г. по описа на СРС, НО, 2-ри състав.

Със свое определение от 18.06.2021 г., постановено по ЧНД № 15991/2020 г., СРС, НО, 2-ри състав е отменил постановлението на СРП от 10.11.2020 г., изведено от канцеларията □ на 13.11.2020 г., за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, като необосновано и незаконосъобразно.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 2-ри състав е приел за установено, от фактическа страна, че пострадалата Г. Д. Б.а е родена на ***** г. от връзката между св. Т.Т.М. и обв. Д. КР. Б.. Към 2019 г., детето било отглеждано от своя баща и живеело в дома му, където съжителствало с приятелката на родителя си – св. В.П. и природените си братя и сестри. Отношението на обвиняемия към св. Б.а било сурово. Той често я обиждал, удрял, наказвал, като □ възлагал и всички домашни задължения, свързани с чистене на дома, готвене, изпиране и сгъване на дрехи, придружаване на по-малките деца до и от училище и детска градина.

Приел е, че на 30.09.2019 г. по време на възникнал вербален конфликт, повод за който станала електронна цигара, непълнолетната била ударена с ръка от своя баща по лицето, в резултат на което областта около дясното око отекла и посиняла. Момичето подало по случая сигнал до органите на 07 РУ – СДВР, пред които било образувано досъдебно производство. В неговия ход било извършено медицинско освидетелстване на пострадалата в рамките на възложената съдебно – медицинска експертиза. Видно от нейното заключение, на детето била причинена лека телесна повреда, изразила се в оток и

кръвонасядане на клепачите на дясното око, причинило ѝ „болка и страдание“.

При така установената фактическа обстановка решаващият първоинстанционен съд е приел, че атакуваният прокурорски акт е необоснован и незаконосъобразен, като е преценил, че редица обстоятелства не са били подложени на обсъждане и не са изложени съображения, защо едни доказателствени източници се приемат, а други – не; приел е, също така, че въпроси, от значение за предмета на доказване, са останали неизяснени, поради непълнота на доказателствения материал, която не е обективно обусловена, а е резултат от недостатъчна процесуална активност на разследващите органи.

Решаващият първоинстанционен съд е приел, че в атакувания прокурорски акт липсва задълбочен анализ на инкорпорираните по делото доказателствени източници, за да се изведе релевантната фактология и въз основа на същата да се приложи правилният материален и процесуален закон. Приел е, че изложените от прокурора доводи по събраните материали са повърхностни и превратни, несъответни на действителното съдържание на свидетелските показания, експертните заключения и приложените писмени материали, включително отговор от Агенция социално подпомагане и веществени доказателства – снимки.

Преценил е, че неоправдано е било дерогирано задължението на наблюдаващия прокурор да прецени всички доказателства внимателно, поотделно и в тяхната взаимна връзка, като изложи ясни доводи защо възприема едни от тях, а други отхвърля като недостовърни или неотнормими. Изтъкнал е, че съдържанието на прокурорското постановление не позволява да се проследи волята на ръководно-решаващия субект в досъдебната фаза да изключи от съвкупността, върху която е изградил изводите си по съществото на казуса, показанията на пострадалата и подкрепящите ги пасажии от сведенията на нейни близки и приятели. Преценил е, че отсъства въобще коментар на експертните заключения, приети по делото, както и на представените от св. С.М. снимки. Акцентирал е, че в атакувания прокурорски акт не са коментирани формите на наказание, избрани от бащата, включително и на датата 30.09.2019 г., за които свидетелстват не само пострадалата, но и нейни близки и приятели. Посочил е, че от вниманието на прокурора при СРП са убегнали и обективно констатираните белези от ухапване в областта на китката на едната ръка на пострадалата, които съвпадат с част от твърденията на Б.а и на други свидетели.

Според СРС, прокурорът постановил атакувания акт, е демонстрирал недопустима от закона избирателност, фрагментарност при извеждането на значими за делото факти, довело до пропуски при отразяването на фактическите положения и придаване на различно съдържание на действително развилите се събития. Съдът е приел, че по делото е налице приоритетното изтъкване и преекспониране отсъствието на способност у свидетелите да конкретизират дати, до които се отнасят твърденията им за упражняване на системен физически и психологически тормоз върху непълнолетната от нейния баща през предходните години, без да се обсъждат показанията им в частта, в която предават информация конкретно за посегателството, отнесено към датата 30.09.2019 г. Аргументирал е, че по отношение така възприетите факти не са изложени сериозни и убедителни съображения. Според съда, немотивирано е останало и крайното решение на прокурора, че доказателственият материал обективира единствено догадки и предположения, но не и знание за действително настъпили събития, когато подобен извод явно не кореспондира на директния прочит на свидетелските показания, анализирани ведно с останалия доказателствен материал.

За да постанови съдебния си акт, СРС е приел, че подходът на наблюдаващия прокурор по отразяване на фактите и извеждането на лаконични правни изводи без доказателствен анализ, е незаконосъобразен и се намира в разрез с изричния нормативен

регламент на чл. 199, ал. 2 от НПК, който повелява, че актовете на органите на досъдебното производство следва да съдържат мотиви и то не само от правна, но и от фактическа страна. Изложил е аргументи, че в производството по чл. 243, ал. 4 от НПК се проверява законосъобразността и обосноваването на фактическите и правни изводи на ръководно-решаващия субект на процеса в досъдебната му фаза, като съдът не би могъл да замести волята на прокурора, като запълни липсата на дължим доказателствен разбор, респ. въз основа на него изложи правни изводи, които не са намерили обективен израз. Преценил е, че така констатираните пропуски на самостоятелно основание налагат отмяна на прокурорския акт и връщане на делото в предходна фаза с оглед излагане на фактически обстоятелства, въз основа на които да се изложат правни съображения за наличие или липса на деяние, съставлява ли то престъпление и какво.

Районният съд е изложил съображения, че при преценката относно законосъобразността на извършения анализ на доказателствата и изводите за фактите и правото, съдът не може да надхвърля своите правомощия като чрез собствена, различна от изложената от прокурора интерпретация указва какви обвинения да се повдигнат и срещу кои лица. Конституционно гарантирано е правомощието на Прокуратурата да приеме или откаже наказателно преследване срещу едно лице. Приел е, обаче, че същото не тангира с априори неограничена възможност да се решават въпроси по съществото на делото без необходимата доказателствена обезпеченост на съответно обективизираните правни изводи. Това решение е ограничено от пораждащите действие в наказателния процес основни негови начала, едно от които се явява и принципът за обективност, всестранност и пълнота на провежданото разследване. При това е приел, че органите на досъдебното производство не са осъществили всички следващи се процесуални действия, свързани с разкриване на обективната истина в наказателното производство в изпълнение на задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от НПК, поради което изведените от прокурора некоректни правни изводи се явяват и в разрез с принципа на чл. 14, ал. 1 от НПК и изискванията на чл. 107, ал. 5 от НПК, доколкото същите не се базират на всеобхватна интерпретация на доказателствения материал.

Решаващият първоинстанционен съд е приел, че по досъдебното производство не са изчерпани всички действия по разследването, посредством които да се изяснят в пълнота възникването, параметрите и развитието на отношенията между св. Г. Б.а и обв. Д.Б.. Приел е, че са останали неясни мотивите за решението на наблюдаващия прокурор да застъпи позиция за липсващи доказателства за посегателство върху телесната неприкосновеност на пострадалата както към 30.09.2019 г., така и в период от предходни години, след като тези обстоятелства не са изследвани задълбочено. Преценил е, че без сериозни аргументи са били отхвърлени и резонно формулираните при предявяването на материалите по разследването искания от страна на защитника на обвиняемия, с които се обосновава необходимостта от изследване на обстоятелството дали на 01.10.2019 г. пострадалата се е явила и е присъствала в училищните занятия на 8 „г“ клас в * СОУ Д.В.“; смяната, в която е следвало да посещава училище, както установяване и разпит на преподавателите, най-вече класният ръководител на детето и училищният психолог, дали са забелязали, респ. някой споменал ли е пред тях, че по лицето на Б.а се наблюдават ясно различни следи от хематоми и кръвонасядания и обсъждано ли е от какво са получени те, особено предвид изрично отразеното в социалния доклад за проведена среща с майката св. Т.М. в присъствие на училищния психолог, инициирана по повод твърдения на детето, че е ударено от бащата.

СРС е посочил, че напълно игнорирани са останали показанията и на св. С.М., в които тя сочи, че пострадалата □ е доверявала нееднократно за физическо насилие, упражнявано от страна на нейния баща, подкрепено и от представените от свидетелката извлечения от снимков материал; не е проявена инициатива за обезпечаване за нуждите на

производството на мобилния □ телефонен апарат, чрез който е твърдяла, че е генерирала снимките, така че неговата памет (или друго пространство, в което се съхраняват снимки) да бъде предоставена за изследване в рамките на техническа експертиза, с оглед установяване на данни за факта и времето, а дори и GPS-координати на евентуално съхранените фото изображения, извличането им на хартиен носител в цветен формат. Последното би могло да послужи и за последваща медицинска експертиза, която да посочи дали заснетите наранявания отговарят на следи от описания от свидетел Б.а механизъм на получаване; не са предприети и всички необходими действия за проверка достоверността на изложените от св. Б.а твърдения за извършено именно на 30.09.2019 г. физическо посегателство, посредством допълнителен въпрос към вещо лице съдебен медик относно вероятната давност на констатираните наранявания при прегледа на детето, извършен на 04.10.2019 г., ситуирани не само в областта на окото, но и върху едната ръка, акцент върху което се поставя и от особения представител на пострадалата в жалбата пред съда.

СРС е преценил, че в атакувания прокурорски акт отсъства анализ на драстичните отлики в съдържанието на показанията на св. В.П. досежно разволя на събитията спрямо останалите гласни и писмени доказателствени източници по делото; игнорирани са напълно и твърденията □, че от месец май 2020 г. непълнолетната Б.а отново живее в дома на своя баща; не е направено усилие да се изясни, включително и чрез допълнителен разпит на пострадалата или нейни близки по майчина линия, при които по препоръка на социалните детето е било временно настанено, какви са причините, наложили връщането □ в дома на обвиняемия, включително и търпят ли промяна предходните твърдения за извършени срещу Б.а физически и психически посегателства; какво е актуалното отношение на бащата към нея. Още повече когато тези допълнителни доказателствени източници следва внимателно да бъдат анализирани от позицията на наличието на зависимост на детето от своя родител. Приел е, че в резултат на тези пропуски безкритично е възприета тезата за невъзможност да се докажат претенциите на пострадалото дете за причиняване на телесна повреда при условията на домашно насилие, обективизирано в поведение на обв. Д.Б..

Първият съд е изложил съображения, че в случай, че допълването на доказателствения материал не разколебае както факта на причинена телесна повреда на 30.09.2019 г. на св. Б.а, така и упражнявания в различни форми в предходните години тормоз върху нея от отглеждания я родител, не би се указала липса на доказателствена основа за разсъждения относно реализирано съставомерно деяние.

Съдът е изразил несъгласие с тълкуването на съдържанието на наказателно-правната норма на чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК от наблюдаващия прокурор, обективизирано в мотивната част на така постановения прокурорски акт, като е квалифицирал като погрешно разбирането, че предходното поведение, характеризиращо се с многократни прояви на домашно насилие, следва да е извършено едва след влизане в сила на Закона за изменение и допълнение на Наказателния кодекс (обн., ДВ, бр. 16 от 2019г., в сила от 26.02.2019 г.), доколкото такова разбиране игнорира факта, че домашното насилие като негативно социално явление е санкционирано от държавата още с приемане на Закона за защита от домашно насилие през 2005 г. Изложил е, че измененията на НК материализират логично продължение на държавната политика през годините, насочена към противодействието срещу домашното насилие, с цел създаване на допълнителни, завишени гаранции за защита правата на личността, като текстът на чл. 93, т. 31 от НК не въвежда за първи път легална дефиниция за „домашно насилие“, поради което и е преценил доводите на прокурора, че следва да се преценяват като системни актове на такава проява, предхождащи конкретното деяние, подлежащо на квалификация, само онези, реализирани след влизане в сила на ЗИДНК, се явява несъответна на буквата и духа на закона. Аргументирал е тезата, че в случай че причиняването на телесна повреда е извършено на дата, следваща влизането в

сила на измененията в НК (обн., ДВ, бр. 16 от 2019 г.), но то се явява поредна проява на множество (най-малко три) случаи на домашно насилие, макар и извършени преди установяване на състава на чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК, то посегателството следва да се квалифицира като такова, реализирано „в условията на домашно насилие“.

СРС е отбелязал в мотивната част на така постановения съдебен акт, че дори и да се приеме, че досежно проявата, инкриминирана към дата 30.09.2019 г. не се разкрива квалифициращия признак на чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК, а се очертават единствено белези на престъпление по основния състав на чл. 130, ал. 2 от НК, което е от частен характер, и независимо от това, дали при наличие на предпоставки прокурорът ще се позове върху правомощията си по чл. 49 от НПК (доколкото тази преценка е суверена и не може да се контролира от съда – Решение № 217 от 27.06.1989 г., по н. д. № 219/1989 г. ВС), остава без логично обяснение отсъствието на мотиви в обжалвания прокурорски акт, дали твърдяното поведение, реализирано на дата 30.09.2019 г., консумира състав на престъпление от частен характер. Посочил е, че прокурорът е императивно задължен по силата на чл. 50 от НПК, когато установи, че престъплението се преследва по тѣжба на пострадалия, да спре наказателното производство и да уведоми пострадалия за правото му да подаде тѣжба по реда на чл. 81 от НПК. Приел е, че констатираният пропуск съществено засяга правата на пострадалото лице, доколкото възпрепятства възможността му да търси и други средства за своята защита.

СРС е приел, че едва след извършването на допълнителните действия по разследването и след провеждане на задълбочен доказателствен разбор, наблюдаващият делото прокурор следва да прецени по вътрешно убеждение дали ли е извършено престъпление от наказателно-отговорен субект, респективно каква е неговата материално-правна квалификация.

В обобщение съдът е преценил, че постановлението за прекратяване на наказателното производство е явно необосновано и като такова следва да бъде отменено изцяло, а делото върнато на етапа на разследването. Приел е, че в изпълнение на вмененото им задължение по чл. 13, ал. 1 от НПК, органите на досъдебното производство е следвало да проявят по-сериозни усилия с оглед изясняване на обективната истина по делото, съобразявайки аргументите относно прилагането на процесуалния и материален закон, изложени в настоящото определение. Преценил е, че при новото разглеждане на делото представителят на СРП следва да проведе задълбочено аналитично обсъждане на приобщения по делото доказателствен материал и да изложи аргументирано позицията си – кои елементи от него кредитира с доверие, респективно кои отказва да използва при формиране на свободното си вътрешно убеждение.

По жалба на обвиняемия Д. КР. Б., депозирана чрез адв. А.И.Д.-К. – от АК – Стара Загора, срещу определението на СРС – НО, 2-ри състав от 18.06.2021 г., е образувано настоящото производство за проверка на законосъобразността и правилността на така постановения съдебен акт.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя фактическите и правни изводи на първостепенния съд. Правилни и законосъобразни са изводите на решаващия първоинстанционен съд в насока, че по делото **не е проведено всестранно и задълбочено разследване, респ. не са събрани необходимите и възможни доказателствени източници с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване.**

На първо място в тази връзка, настоящият съдебен състав изцяло споделя доводите на първоинстанционния съдебен състав, че атакуваният пред него прекратителен **прокурорски акт страда от порока фактическа липса на мотиви**, което не дава възможност на страните и контролиращите съдебни инстанции да разберат действителната воля на наблюдаващия прокурор при СРП, касателно фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Правилно и обосновано СРС е отбелязал, че *в обстоятелствената част на постановлението на СРП за прекратяване на наказателното производство, прокурорът не е изложил каквито и да било съображения по отношение на фактите и обстоятелствата, които приема за установени по досъдебното производство*, посредством събраните гласни и писмени доказателствени средства, както и по отношение на това, кои от събраните гласни доказателствени средства кредитира и поставя в основата на изводите си по фактите, и кои – не, и какви са съображенията му за това.

Видно от обстоятелствената част на прокурорския акт, наблюдаващият делото прокурор се е задоволил единствено да цитира избрани пасажки от показанията на св. Г. Б.а., Д.М., Т.М., Т.М., М. И., Н.Б. и С.М., без да коментира противоречията им с останалите, събрани в хода на досъдебното производство гласни доказателствени средства, и без да изведе въз основа на задължителния анализ на доказателствените източници, релевантната фактическа обстановка, въз основа на която да формира изводи относно приложимия материален и процесуален закон. Решаващият първоинстанционен съд е изложил пространни доводи в тази насока, с които въззивната инстанция изцяло се солидаризира, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря.

Нещо повече – прокурорът при СРП е коментирал неприложимостта на квалифицирания състав на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК, *без да изложи каквито и да било съображения, дали събраните по досъдебното производство гласни и писмени доказателствени средства обуславят извод относно съставомерността на деянието въобще и евентуално – по кой основен престъпен състав*. Изложеното обуславя категоричната невъзможност на страните – обвиняемото и пострадащото лице, както и на контролиращите съдебни инстанции, да разберат действителната воля на наблюдаващия прокурор относно приложимия материален закон. **Нарушението на процесуалните правила, относими към съдържанието на прекратителния прокурорски акт** – тези по чл. 199, ал. 2 от НПК, *е особено съществено и правилно е отчетено от решаващия първоинстанционен съд като абсолютно основание за отмяна на същия*.

Тук е мястото да се посочи, че настоящият съдебен състав споделя изцяло и съображенията на СРС в насока, че в случай, че наблюдаващият прокурор е преценил, че деянието, осъществено от обвиняемото лице осъществява състав на престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, което се преследва по реда на частното обвинение, същият е следвало да укаже на пострадалата реда за защита на правата и законните □ интереси, ако не са налице предпоставки за упражняване на правомощията му по чл. 49 от НПК.

На следващо място, решаващият първоинстанционен съд правилно е посочил, че **по досъдебното производство не са положени необходимите процесуални усилия в насока обективно, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, относими към предмета на доказване по делото**. Липсата на необходимите и дължими усилия от страна на органите на държавното обвинение да попълнят доказателствената маса с всички необходими и възможни гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, е довела до *непълнота на доказателствената съвкупност, която не позволява формиране на правилни и доказателствено обезпечени изводи по фактите и тяхната правна квалификация*. При това следва да се приеме, че **прекратителният прокурорски акт, освен процесуално незаконосъобразен**, по съображенията изложени по-горе, *е и необоснован, като постановен при неизяснена фактическа обстановка и при*

неизчерпан потенциал за събиране и проверка на доказателствената съвкупност.

Правилно решаващият първоинстанционен съд е посочил, че с оглед изясняване на обективната истина, се явява *необходимо да бъдат събрани допълнителни гласни доказателства*, посредством разпита на класния ръководител на детето Г. Б.а в * СОУ Д.В.“ и училищния психолог, чрез които да бъде изяснено физическото и психическо състояние на детето към 01.10.2019 г., а и преди тази дата, както и дали същото е посещавало учебни занятия след инкриминираната дата – на 01.10.2019 г.

Необходимо е да бъде извършено *експертно изследване на мобилния телефон на св. С.М.*, чрез който се твърди да са заснети снимките, приложени по досъдебното производство в качеството им на веществени доказателствени средства, с оглед установяване на датата и мястото на заснемане на изображенията и прилагането им в цветен формат към материалите по делото.

За изясняване на обективната истина по делото е *необходимо да бъде назначена и изготвена допълнителна съдебномедицинска експертиза по отношение на пострадалото лице*, която да изясни механизма на получаване на заснетите телесни увреждания и тяхната давност, както и да даде заключение относно вероятната давност на констатираните при прегледа на пострадалата, извършен на 04.10.2019 г. телесни увреждания, респективно, дали същите отговарят да са получени по времето, съобщено от Б.а.

С оглед отстраняване на доказателствения дефицит, с оглед отразеното от наблюдаващия прокурор в мотивната част на прекратителния прокурорски акт, касаещ датите или периоди на извършване на действия на домашно насилие по отношение на непълнолетната Г. Б.а, е *необходимо да бъде проведен допълнителен разпит на пострадалата и евентуално – други лица, възприели факти и обстоятелства*, относими към предмета на доказване, чрез който да бъде преодоляна констатираната доказателствена празнота.

Настоящата инстанция намира, че с оглед представените от жалбоподателя писмени доказателствени средства пред въззивната инстанция, действително не се налага събиране на гласни доказателствени средства, чрез които да бъдат изяснени причините за връщане на детето Б.а в жилището на нейния баща – обв. Д.Б., *но приобщаването на материалите по гр. д. № 8621/2020 г. по описа на СРС, II отделение, 48-ми състав, приключило с решение № 5893 от 28.10.2020 г.*, съществено би допринесло за изясняване на обективната истина по делото и за преценка достоверността на гласните доказателствени средства, събрани по досъдебното производство.

Едва при събиране на доказателствени източници в тази насока, прокурорът при СРП би могъл да формира доказателствено обезпечени изводи от фактическа страна относно това – осъществен ли е състав на престъпление от общ характер и в частност – по чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК. Събирането на доказателствени източници за посочените по-горе факти и обстоятелства, ще позволи и проверка на показанията на разпитаните по делото свидетели, включително и обоснована преценка относно достоверността на показанията на пострадалата Б.а, в каквато насока са и доводите на защитата, и преодоляване на противоречията помежду им. Именно попълването на делото с необходимите и възможни доказателствени източници, ще позволи на наблюдаващия прокурор да формира еднозначни и доказателствено обезпечени изводи по фактите.

Налице е непълнота на доказателствената съвкупност, която следва да бъде преодоляна посредством извършване на допълнителни действия по разследването – посочените от първостепенния съд такива. При това, като е формирал изводите си по

същество, без да е изчерпал възможността за събиране на релевантните доказателствени източници и без да е изяснил в цялост и пълнота фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, прокурорът при СРП е постановил необоснован и незаконосъобразен прокурорски акт. Доводите на жалбоподателя в противния смисъл, изложени в депозираната частна жалба, въззивната инстанция намира за неоснователни.

В обобщение, настоящата инстанция изцяло споделя изводите на решаващия първоинстанционен съд, **че в конкретния случай не е извършено всестранно и задълбочено разследване; не са установени доказателствено-релевантните факти и логично – атакуваният прокурорски акт е явно необоснован.** При липса на всестранно и задълбочено разследване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, процесуалният закон в разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от НПК, предвижда прокурорът да извърши необходимите действия по разследването или да укаже извършването им от водещия разследването, по реда на чл. 242, ал. 2 от НПК, но не и да прекрати наказателното производство, тъй като с подобен процесуален акт единствено осуетява изясняване на обективната истина.

За пълнота, настоящият съдебен състав намира, че изцяло следва да се солидаризира и с правните изводи на СРС в смисъл, **че тълкуването на съдържанието на квалифицирания признак по чл. 131, ал. 1, т. 5а от НК, направено от представителя на държавното обвинение, е неправилно.** За приложението на посочения престъпен състав е необходимо да се установи, че деянието е извършено след влизане в сила на изменителния закон – приет със ЗИДНК, обн., ДВ, бр. 16 от 2019 г., а не, че проявите на домашно насилие, предшествали инкриминираното деяние и обуславящи системния му характер, са осъществени след влизане в сила на изменителния закон – на 26.02.2019 г., доколкото същите не са елемент от изпълнителното деяние на престъплението с посочената правна квалификация, а признак от обективна страна, сочещ на особени отношения между пострадалия и престъпния деец.

Не могат да бъдат споделени и доводите на защитата в смисъл, че за да е осъществено престъплението при условията на домашно насилие, по смисъла на чл. 93, т. 31 от НК, е необходимо жертвата да е подала три сигнала за домашно насилие и те да са регистрирани, каквито в конкретния случай не са налице. Такова изискване материалният закон не поставя, а и не би могло да бъде възприето, тъй като за нуждите на наказателното производство и за преценката осъществен ли е обсъжданият квалифициран признак, актовете на домашно насилие могат да бъдат доказвани посредством всички, допустими от закона, доказателствени средства (арг. от чл. 13, ал. 2 от НПК).

Предвид изложеното следва да се приеме, че като се е произнесъл по реда на чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК и е прекратил наказателното производство по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, прокурорът при СРП е постановил незаконосъобразен прокурорски акт.

Ето защо и като е постановил определението си в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 2-ри състав, е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 18.06.2021 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, постановено по ЧНД № 15991/2020 г. по описа на същия съд, с което е **отменено постановление** на прокурор при Софийската районна прокуратура от 10.11.2020 г., изведено от канцеларията □ на 13.11.2020 г., **за прекратяване на наказателното производство** по досъдебно производство № 1691/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 39343/2019 г. по описа на СРП, водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, **като необосновано и незаконосъобразно.**

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____